

Sygn. akt VIII Gz 249/15

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2016

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Sałamaj

Sędziowie: SSO Agnieszka Kądziołka

SSO Leon Miroszewski (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2016

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku Ł. F.

o ogłoszenie upadłości osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej

na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum

w Szczecinie z dnia 16 lipca 2015 roku, sygnatura akt XII GU 41/15

postanawia:

oddalić zażalenie

SSO Agnieszka Kądziołka SSO Piotr Sałamaj SSO Leon Miroszewski

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 lipca 2015 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie – Sąd Upadłościowy, po rozpoznaniu wniosku Ł. F., złożonego dnia 13 marca 2015 roku, o ogłoszenie upadłości osoby nieprowadzącej działalności gospodarczej, oddalił wniosek. Stwierdził, że zaistniała niewypłacalność wnioskodawcy w rozumieniu art. 11 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, i to już od już od kwietnia 2007 roku, przy tym przyjął, że istnieją podstawy do oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości w oparciu o przepisy art. 491⁴ ust. 1-4 powołanej ustawy.

Sąd Rejonowy uznał, że dłużnik był członkiem zarządu (...) sp. z o.o. i w związku z tym stał się odpowiedzialny za jej zobowiązania na mocy wyroku zaocznego Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 12 września 2013 roku, niewątpliwie wskutek co najmniej rażącego niedbalstwa dłużnika. Nadto stwierdził, że niewypłacalność dłużnika powstała w czasie prowadzenia przez niego działalności gospodarczej, a zatem już wówczas powinien on zgłosić wniosek o ogłoszenie upadłości.

Co do przyczyn niewypłacalności dłużnika stwierdzono, że nie należą one do wyjątkowych i niezależnych od niego, a więc przeprowadzenie postępowania upadłościowego nie znajduje uzasadnienia względami słuszności lub humanitarnymi. Sąd Rejonowy stwierdził, że dłużnik realizuje zobowiązanie z tytułu kredytu hipotecznego i układ ratalny z ZUS-em, z kolei niewielkie jest zobowiązanie I-wierzytelności sp. z o.o. we W. oraz wobec (...) sp. z o.o. Sąd pierwszej instancji wskazał na młody wiek dłużnika i jego zdolność do pracy zawodowej, a także nieposiadanie kogokolwiek na utrzymaniu.

Wnioskodawca złożył zażalenie na to postanowienie i wniósł o uwzględnienie wniosku. Zarzucił, że Sąd Rejonowy nie wziął pod uwagę braku możliwości uzyskania stałego zatrudnienia przez dłużnika i braku możliwości zamieszkiwania we własnym mieszkaniu w związku z koniecznością jego wynajmowania w celu uzyskania środków na spłacanie kredytu. Nadto podniósł niesłuszność roszczenia R. T..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie nie może być uwzględnione. Skarżący nie podważył żadnego z istotnych ustaleń i wniosków dokonanych przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Przedstawił też gołosłowne twierdzenia w sprawie braku możliwości uzyskania stałego zatrudnienia.

W szczególności dłużnik nie przedstawił żadnego dowodu na okoliczność poszukiwania zatrudnienia a podczas przesłuchania przyznał, że pracuje dorywczo za granicą (k. 49). Powyższe wskazuje, że dłużnik nie czyni żadnych w istocie starań w celu uzyskania stałych dochodów, co może świadczyć o tym, że wystarczająca jest dla jego potrzeb, w tym związanych z założonymi przez niego działaniami w celu realizacji zobowiązań, możliwość zatrudnienia dorywczego za granicą. Należy dodać, że pełnomocnik dłużnika, podczas rozprawy w dniu 2 lipca 2015 roku, stwierdził, że dłużnik nie jest zarejestrowany jako poszukujący pracy, przebywa stale za granicą (w (...)) i zarabia tam pieniądze (k. 128).

Jak widać, Sąd Rejonowy, kładąc wprawdzie nacisk przede wszystkim na nieco inne fakty, niż wskazane wyżej, jako świadczące o rażącym niedbalstwie dłużnika, słusznie przyjął, że wnioskodawca sam doprowadził przynajmniej do zwiększenia się jego niewypłacalności, i to umyślnie, bowiem podjął decyzję o zaniechaniu podjęcia jakichkolwiek starań, choćby poprzez zarejestrowanie się jako poszukujący pracy, w celu uzyskania zwiększenia dochodów, czy uzyskania stałej możliwości ich uzyskiwania, jak też bez obiektywnych wskazań zrezygnował z prowadzenia działalności gospodarczej.

Sąd Rejonowy trafnie stwierdził także, że dłużnik zaniechał wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie, gdy był przedsiębiorcą, a więc w roku 2007 (około 8 lat przed złożeniem rozpoznawanego wniosku), co w świetle art. 491⁴ ust. 2 pkt 3 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze stanowi samoistną podstawę oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości, jako spóźnionego. Właśnie do takiego zaniechania odnosi się powołany przepis (por. S. Gurgul, Prawo upadłościowe [w:] Prawo upadłościowe. Prawo restrukturyzacyjne, Komentarz. Wyd. 10, Warszawa 2016).

Prawidłowo też Sąd pierwszej instancji ocenił, że nie zachodzą w stosunku do dłużnika względy słuszności czy względy humanitarne, które uzasadniałyby uwzględnienie obecnego wniosku o ogłoszenie upadłości. Klauzulę słuszności czy humanitaryzmu należy stosować z dużą ostrożnością, zwłaszcza w sytuacji zawinionego wprowadzenia się dłużnika w stan niewypłacalności, czy spowodowania zwiększenia tego stanu. Nie można przyjąć, że oddalenie wniosku o ogłoszenie upadłości wnioskodawcy w niniejszej sprawie uchybia jego godności, a więc że niegodnym jest wymaganie od niego wykonania zobowiązań, czy słuszności, a więc że niesłusznym jest wymaganie zaspokojenia wierzycieli w sytuacji istnienia możliwości uzyskiwania wyższych dochodów przez dłużnika i zaniechanie miarkowania jego odpowiedzialności za zobowiązania (por. A.J. W., Przesłanki ogłoszenia upadłości konsumenckiej, (...) z 2015 roku, nr. 2, s. 30). Sąd Rejonowy słusznie zauważył, że wnioskodawca jest człowiekiem stosunkowo młodym, posiadającym dobre wykształcenie i zawód, nie ma przy tym fizycznych ograniczeń podejmowania zatrudnienia czy prowadzenia działalności zarobkowej.

Wskazanie w zażaleniu braku możliwości zamieszkiwania dłużnika we własnym mieszkaniu nie jest równoznaczne z brakiem stałego miejsca jego pobytu. Trzeba zauważyć, że dłużnik nie twierdził, że nie ma miejsca zamieszkania, przyjąć raczej należy, że mając możliwość zamieszkiwania poza własnym mieszkaniem, wynajmuje je w celu zarobkowym. Z oświadczenia jego pełnomocnika wynika, że w czasie pobytu w Polsce mieszka z rodzicami. Bez znaczenia jest to, że uzyskane środki z wynajmu mieszkania dłużnik przeznacza między innymi na obsługę zadłużenia.

Na koniec trzeba zauważyć, że dłużnik zaniechał rzetelnego wskazania danych we wniosku o ogłoszenie upadłości. W szczególności dłużnik podał tylko dochód z tytułu wynajmowania mieszkania, natomiast nie przytoczył żadnych danych o dochodach z pracy, o której zeznał w toku przesłuchania. Nieprawdziwe twierdzenie o osiągniętych dochodach podtrzymał też w zażaleniu.

Niejasne są też twierdzenia w sprawie zaprzestania działalności gospodarczej, zwłaszcza, że wnioskodawca nie przytoczył żadnych faktów, które obiektywnie uniemożliwiłyby mu kontynuowania działalności (wskazał na istnienie wymagalnych zobowiązań, co stanowi raczej uzasadnienie dla prowadzenia i intensyfikowania działalności, niż jej likwidowania), zwłaszcza w sytuacji braku podjęcia jakiegokolwiek innej aktywności w celu uzyskania stałych dochodów z zatrudnienia. Powyższe stanowi okoliczność, o której mowa w art. art. 491⁴ ust. 4 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, stanowiącą samoistną podstawę oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej.

Mając na uwadze powyższe należało uznać, że zaskarżone postanowienie odpowiada prawu. Tym samym, zgodnie z art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 229 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, należało oddalić zażalenie jako bezzasadne.

SSO Agnieszka Kądziołka SSO Piotr Sałamaj SSO Leon Miroszewski